

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

1

Եղերովը սահմանն ըլլար, հուսկ սահմանն իմ աշխարհին,
Փութկու վանքը դռ՝ուր ըլլար՝ առաջնորդող երկինքին,
Ես մեծնայի գիւղի գաւակ՝ պարզ ու բարի, մըտերիմ
Կալին-կութին, հօտ-արօտին, ծառին, արտին ու ցանքին:

2

Ի՞նչ շահեցայ ես բարձունքը մագըլցելու տաժանքին,
Ա՛խ, կատարը այնպէ՛ս աղուոր ու լուսաւոր կը թռւէր,
Արշալոյսի շողերուն տակ, այնպէս թովիչ էր հրաւերն,
Կարծես թեւեր ալ ունէի, տըրուած ինծի Պատրանքին:

3

Ի՞նչ շահեցայ բարձունքն ի վեր մագըլցելու մարմաջէն,
Ահա Օրը կ'իբրիկնանայ՝ հազիւ հասած եմ լանջին,
Բարձրէն դեռ մերթ թովիչ ձայներ կը հասնին իմ ականջին,
Բայց ոչ կըրնամ ա՛լ բարձրանալ, ոչ վար իջնել այս լանջէն:

4

Ի՞նչ շահեցայ ես գիրքերէն ու միտքերէն խորախոր,—
Տիեզերքը սահման ունի՞, անսահման է հունն անոր,
Ժամանակը ըսկիզբ ունի՞, վախճան ունի՞ միթէ ան,—
Ուրկէ սկսայ՝ հոն եմ նորէն.— Ոչ մօտ է վերջն ու Սահման:

5

Ամեն մարդու կեանքը արդէն՝ ցաւի բաժակ է յորդուն,
Ոմանք անգուն, ոմանք անտուն, եւ ամէնքը անխրնդուն.
Ո՞վ է բերեք-նետեր ըզմեզ այս Ափերին, անայլայլ
Լրբեր է մեզ ու հեռացեր որ յօշոտենք մենք իբար:

6

Ամեն եկող կը բերէ հետն իր Միջոցն ու ժամանակն,
Անհատէն դուրս՝ անոնք չունին իմաստ, արժէք, նշանակալ.
Ամեն մեկնող կը տանի հետն իր ժամանակն ու Միջոցն.—
Վերջին հաշուով մէկն երկու մեթր է, իսկ միւսը՝ մի ականարկ:

7

Ետ կը նայիմ հիմա ես, ուրկէ՞ սկսայ, ո՛ւր հասայ,
Ինչքա՞նք երագ ու մուրագ, ինչքա՞նք վիշտ ու վէրք տեսայ.
Կեանք, Հազարան դու բըլբուլ, ափսոս որ ա՛լ պիտ' մեկնիս,
Ա՛խ, ով հասնի այս կայանն, պիտ' նայի ետ, ափսոսայ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ